

Arrest

nr. 91 335 van 12 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 5 juli 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding van 15 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIENI, die loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienden op 20 oktober 2008 een eerste asielaanvraag in, waarbij zij verklaarden dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. Bij aangetekend schrijven van 21 januari 2009 dienden verzoekende partijen een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.3. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 21 april 2011 ten aanzien van beide verzoekende partijen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Op 15 juli 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van verzoekende partijen om, op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond werd verklaard.

1.5. Via een op 29 augustus 2011 gedateerd schrijven dienden verzoekende partijen een tweede aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.6. Op 23 november 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de tweede aanvraag van verzoekende partijen om, op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk werd verklaard.

1.7. Verzoekende partijen dienden op 16 november 2011 een tweede asielaanvraag in.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 6 januari 2012 ten aanzien van elk van de verzoekende partijen een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

1.9. Bij aangetekend schrijven van 13 januari 2012 dienden verzoekende partijen een derde aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.10. Op 15 mei 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de derde aanvraag van verzoekende partijen om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing, die verzoekende partijen op 14 juni 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 13.01.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

[K. A.] [...]

+ echtgenote

[K. M.] [...]

nationaliteit: Armenië (Rep.)

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen;

Artikel 9ter §3 - 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

[K. M.] legt bij haar aanvraag een kopie voor van een Armeens paspoort op naam van [K. M.] uitgereikt op 05.02.1997 en geldig tot 05.02.2007. Uit §2 van Art 9ter volgt dat de gegevens vereist door §2, eerste lid "de constitutieve elementen van identiteit" moeten zijn. Krachtens [de] wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd. 26 november 2009 en Toelichting bij Art 9ter) en die dus sluitend moet zijn.

De constitutieve elementen van identiteit doelen tevens op het element nationaliteit, wat in tegenstelling tot bv. geboorteplaats en -datum een identiteitsgegeven is dat onderhevig is aan wijziging. Aangezien de last van actuele bewijsvoering bij de aanvrager rust, komt het haar toe bij indiening van haar aanvraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren. Slechts op deze wijze laat de aanvraag trouwens de medische appreciatie toe met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. De plicht tot actuele bewijsvoering kan derhalve onbetwistbaar worden afgeleid uit de finaliteit van de procedure. Een op datum van indiening van de aanvraag 9ter verlopen paspoort levert slechts sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit tot de vervaldatum. Gezien de bewijslast niet kan worden omgekeerd, blijft de aanvrager in onderhavig geval in gebreke een sluitend bewijs van actuele nationaliteit, en dus een sluitend bewijs van identiteit te leveren: de aanvraag moet bijgevolg onontvankelijk worden verklaard (Art 9ter §2 en §3 - 2°).

[K. A.] legt bij zijn aanvraag een kopie voor van een Schengenvizum, geldig van 10.09.2008 tot 04/10/2008, op naam van [K. A.]. Hij voegt er tevens een kopie van een geboorteakte aan toe, met Franse vertaling. Deze bewijselementen kunnen zijn identiteit niet aantonen zoals voorzien in art 9ter, §2, 2° lid gezien geen van beide bewijselementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 1° van art. 9ter, §2, namelijk geen van beide bewijselementen laat toe de actuele nationaliteit van betrokkene vast te stellen. Betrokkene roept evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichtingen zijn identiteit aan te tonen (art.9ter, §2, 3e lid). Derhalve is de aanvraag onontvankelijk.

Betrokkenen leggen een kopie voor van de verblijfsmachtiging van hun zoon [K. B.]. De medische attesten zijn evenwel op naam van [K. M.] en [K. A.] opgesteld, bijgevolg zijn het in de eerste plaats zij die een bewijs van hun nationaliteit en identiteit dienen voor te leggen. Zij leggen in deze echter geen identiteitsdocument noch een bewijselement of bewijselementen die voldoen aan de voorwaarden gesteld in art. 9ter, §2, 1e en 2e lid. De vraagstelling naar de correcte nationaliteit van betrokkenen is van essentieel belang in kader van de aanvragen op basis van artikel 9ter, aangezien bij de beoordeling dient te worden onderzocht of de medische aandoening behandelbaar is in het land van herkomst. Het is derhalve aan [K. A.] en [K. M.] om het bewijs aan te brengen van hun nationaliteit. Derhalve is huidig verzoek onontvankelijk."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij verschaffen volgende toelichting:

"Aangezien de betwiste beslissing zeggende dat de aanvraag niet ontvankelijk is wegens het motief dat zijn paspoort niet het mogelijk maakt om de "actuele" nationaliteit van de betrokkene vast te stellen;

Dat deze beslissing verkeerd werd gemotiveerd;

Aangezien dat het artikel 9ter § 1er van de wet van 15.12.1980 bepaalt :

« De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. [...]»

Dat de verzoekende partij met hun aanvraag hun paspoort en hun geboorteakte had samengevoegd;

Aangezien dat artikel 9ter § 1er van de wet van 15.12.1980 bepaalt:

"2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden ;

1 ° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1 °, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3 °.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag."

Dat het niet duidelijk bepaald is in artikel 9ter van de wet dat deze elementen actuele moeten zijn om de nationaliteit en identiteit van de familie [K.] doorslaggevend te zijn;

Dat een paspoort en de geboorteakte wel een identiteitsdocument vormen;

Dat daarom, moeten de paspoorten van de aanvrager worden aanvaard als bewijs van hun huidige nationaliteit;

Overwegende dat de verzoekende partij heeft paspoorten en geboorteakten waaruit blijkt zonder enige twijfel hun identiteit;

Dan zelfs als het is niet meer geldig is, maakt het mogelijk om de nationaliteit en de identiteit van de verzoekende partij duidelijk vast te stellen;

Dat door op deze wijze de beslissing te rechtvaardigen, de tegenpartij een voorwaarde weer toevoegt die niet in de wet was voorzien;

Er is verwarring in het hoofd van de tegenpartij, tussen "de recht", namelijk de Armeense nationaliteit en "het instrumentum", namelijk het paspoort;

Dat de nationaliteit niet verloren gaat 's nachts;

Nationaliteit eenmaal verkregen, is het zeer moeilijk te verliezen, maar met enkele uitzonderingen;

Er is geen reden om de geldigheid van het paspoort van de aanvrager gelijk te stellen aan de duur van zijn nationaliteit;

In wezen is de tegenpartij niet in slaagt aan te tonen hoe de verstrekte documenten niet hun identiteit of nationaliteit aan te tonen;

Verzoekende partij dat de aanvrager heeft bewijs gehoord, voor de overgave van paspoorten, zij het verouderde, hun huidige identiteit, met inbegrip van nationaliteit;

Dat deze documenten kan dus niet worden afgewezen op grond van het voorgaande, uitsluitend op basis van de afloop, gezien de duurzaamheid van de nationaliteit van een persoon;

Dat omdat er geen elementen aanwezig zijn om de administratieve dossier (of de redenen voor de weigering) is waarschijnlijk de bestaande karakter van deze nationaliteit in te vechten, kan de andere partij niet uit te sluiten zoals paspoorten als geldig bewijs in de nationaliteit van de koppel [K.] en daarmee hun identiteit, zonder schending van de vereisten van artikel 9b, § 2, van de wet van 15.08.1980;

Dat het dus verkeerd is dat de tegenpartij het tegendeel beweert;

Aangezien dat in een recent arrest van uw Raad, n° 78.260 van 30 november 2011, het werd geoordeeld dat:

« De algemene stelling van de verwerende partij in haar nota « in casu bewijst het vervallen paspoort niet de actualiteit van haar nationaliteit, dus beantwoordt de aanvraag niet aan de vereisten van §2 wat de nationaliteit betreft », vindt geen steun in artikel 9ter, §2 van de Vreemdelingenwet dat immers niet vereist dat de aanvrager van een verblijfsmachtiging om medische redenen zijn actuele nationaliteit dient aan te tonen. Dit kan ook niet gelezen worden in het door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen aangehaalde arrest van de Raad van 21 maart 2011 en evenmin in de voorbereidende werken. Het staat haaks op de memorie van toelichting bij het nieuwe artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dat expliciet bepaalt dat een oud nationaal paspoort kan overgelegd worden (cf. de in punt 3.5. geciteerde passages). Verwerende partij leest hierin "dat de memorie van toelichting uiteenzet dat ook andere documenten, waaruit de identiteit afdoende blijkt, kunnen aanvaard worden, indien die ook voldoen aan de vier constitutieve elementen van de nationaliteit, zoals bepaald in artikel 9ter §2, eerste lid, zijnde onder andere een oud nationaal paspoort". Maar uit de in punt 3.5. geciteerde passages van de memorie van toelichting blijkt dat een vervallen paspoort wordt vermeld als voorbeeld van een document dat voldoet aan de vier cumulatieve voorwaarden vermeld in het nieuwe artikel 9ter, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. De Raad herinnert er nog dat artikel 9ter, §2, van de Vreemdelingenwet in navolging van het in punt 3.11. geciteerde arrest van het Grondwettelijk Hof minder stringente voorwaarden oplegt voor wat betreft het bewijs van de identiteit/nationaliteit en dat een vreemdeling zijn identiteit ook kan aantonen door het overleggen van een "bewijselement" dat voldoet aan bepaalde voorwaarden. Dit blijkt ook uit de in de punt 3.5. vermelde memorie van toelichting bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet waarin te lezen valt: Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt in het kader van aanvragen op grond van artikel 9ter een ruimere interpretatie op het vlak van de identificatieplicht»;

Dat een ander arrest op het kernprobleem goed de aandacht vestigt dat zich hier speelt;

Dat immers, "(...) een verstreken paspoort een bewijs van identiteit en nationaliteit kan vormen. Een verstreken paspoort blijft uiteraard het bewijs van identiteit in strikte zin vormen: het is niet omdat het paspoort komt te vervallen dat de vreemdeling niet langer de op dit paspoort vermelde naam en voornaam, geboorteplaats- en datum heeft. Een vervallen paspoort kan het bewijs vormen van de nationaliteit, ook al betreft het een paspoort van een niet meer bestaande staat, tenzij er ernstige twijfel bestaat over de nationaliteit van de betrokkene" (cfr. RvS 31 december 2010, nr. 209.878)"

Dat het behoort, aan de tegenpartij om te bewijzen op wijze overtuigend waar in, het identiteitsbewijs in hun aanvraag produceert niet vormt is hun reële identiteit en waar in deze identiteit en/of deze nationaliteit onzeker of vaag ondanks de productie van bovenvermelde documenten;

Dat echter is forceert bij de lezing van de bestreden beslissing vast te stellen dat geen enkel element eigen aan het geleverde identiteitsbewijs betreft ervan;

Aangezien dat de tegenpartij dus schrijft bovengenoemde kon verwijderen paspoorten als geldig bewijs van de nationaliteit van de verzoekster en, aldus, van zijn identiteit, zonder te miskennen het voor van het artikel 9ter, § 2, van de wet van 15.08.1980;

Aangezien dat het klaarblijkelijk duidelijk is dat de beslissing niet op relevante en adequate redenen gezien de documenten berust die door de verzoekster worden aangehaald, in de zin van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivatie van de administratieve akten aangezien zij de bijzondere situatie van de verzoekende partij niet bestudeert die aangewezen zorgen vereist die niet-toegankelijk in hun land van herkomst zijn;

Aangezien dat de betwiste beslissing zich niet getuig[d] heeft over de medische elementen die haar ter appreciatie voorgelegd werden;

Dat ze geen rekening houdt met de bijzondere situatie van de verzoekende partij de welke aangepaste zorgen vereist;

Dat het geleverde certificaat door de verzoekende partij voorgelegd duidelijk de pathologie aangeeft waaraan de verzoekende partij lijdt, de graad van ernst alsook de nodige aangepaste behandeling;

Dat er een overduidelijke schending van het artikel 3 E.[V].R.M.;

3.2. Verwerende partij repliceert dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen kennis hebben van redenen die aan de thans bestreden beslissing ten grondslag liggen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Zij werpt op dat verzoekende partijen in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren en stelt vast te houden aan het standpunt dat een paspoort waarvan de geldigheidsduur is verstreken niet toelaat om de identiteit van de houder, met inbegrip van de nationaliteit te bepalen, terwijl dit vereist is om te kunnen bepalen of een eventuele gezondheidsproblematiek in een bepaald land kan worden behandeld. Zij wijst er verder op dat er geen arrest van 30 november 2011 met arrestnummer 78 260 bestaat, zodat haar de mogelijkheid ontnomen wordt om de feiten na te gaan die aan de basis liggen van het arrest waarnaar verzoekende partijen, met vermelding van een verkeerde referentie, verwijzen of om het arrest in zijn volledigheid te lezen. Tevens geeft zij aan dat de vervaldatum van het paspoort dat verzoekende partij aanbracht een determinerend gegeven was om te besluiten dat dit document niet toelaat de actuele nationaliteit van tweede verzoekende partij vast te stellen en dat er geen andere bewijskrachtige stukken werden aangebracht, zodat verzoekende partijen hun aanvraag onontvankelijk kon worden verklaard. Zij meent dat een vervallen paspoort dienstig kan worden aangewend om de naam en geboorteplaats- en datum nog vast te stellen, maar niet om de actuele nationaliteit van een vreemdeling met zekerheid te bepalen en dat het gegeven dat een reeks documenten zijn opgesomd in de memorie van toelichting bij een wet die een aanpassing doorvoerde aan artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hieraan niets wijzigt. Zij stelt dat een zelfde standpunt moet worden ingenomen wat betreft de neergelegde geboorteakte. Voorts betoogt zij dat aangezien verzoekende partijen geen duidelijkheid verschaffen inzake hun huidige nationaliteit er geen mogelijkheid was om een verdere toetsing met betrekking tot een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM door te voeren.

3.3.1. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekende partijen het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekende partijen neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kennen, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. De motivering in rechte en in feite van de bestreden beslissing is, in tegenstelling tot wat verzoekende partijen lijken te willen voorhouden, pertinent en draagkrachtig.

Verzoekende partijen kunnen ook niet gevolgd worden in hun stelling dat de formele motiveringsplicht toch geschonden is omdat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat hun gezondheidstoestand en de toegankelijkheid van de medische zorgen in hun land van herkomst in aanmerking genomen werden. Aangezien verwerende partij oordeelde dat de aanvraag van verzoekende partijen om louter vormelijke redenen onontvankelijk was, diende zij immers de gegrondheid van deze aanvraag niet meer te onderzoeken en hieromtrent enige motivering te voorzien.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.3.2. In de mate dat verzoekende partijen betogen dat de motivering van de bestreden beslissing “*verkeerd*” is voeren zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu moet worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet..

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in §1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.

§ 7. De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel, afgelegd door een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van onbepaalde duur, wordt, wanneer zij nog in behandeling is bij de Dienst Vreemdelingenzaken ambtshalve zonder voorwerp verklaard, tenzij de vreemdeling, binnen een termijn van zestig dagen te rekenen vanaf het inwerkingtreden van deze bepaling of vanaf de overhandiging van de titel waaruit het onbepaald verblijf blijkt, bij een aangetekende brief aan de Dienst Vreemdelingenzaken, de voortzetting van de behandeling vraagt."

Uit deze bepaling blijkt dat verweerder een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen als onontvankelijk kan afwijzen indien de aanvrager zijn identiteit, met inbegrip van zijn nationaliteit, niet aantoont of wanneer de aanvrager niet aan toont vrijgesteld te zijn van deze verplichting.

In voorliggende zaak oordeelde verwerende partij dat de actuele nationaliteit van verzoekende partijen, als constitutief onderdeel van hun identiteit, niet werd aangetoond en de aanvraag van verzoekende partijen om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd daarom onontvankelijk is.

De Raad benadrukt dat het Grondwettelijk Hof reeds oordeelde dat het niet kennelijk onredelijk is om van een vreemdeling die een aanvraag indient om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd te eisen dat hij zijn identiteit aan toont en dat het Hof hierbij aangaf dat dit impliceert dat ook de nationaliteit van de aanvrager moet kunnen worden vastgesteld. De nationaliteit van de aanvrager is immers van belang omdat een ambtenaar-geneesheer, in een tweede fase van de procedure, dient te kunnen onderzoeken welke medische zorgen de betrokken vreemdeling in zijn land van herkomst kan krijgen (GwH 29 november 2009, nr. 193/2009). Artikel 9ter, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd ingevolge voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof, bepaalt dan ook uitdrukkelijk dat de vreemdeling die een verblijfsmachtiging op medische gronden aanvraagt zijn nationaliteit – zijnde een constitutief element van zijn identiteit – dient aan te tonen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen bij hun aanvraag om op grond van medische redenen tot een verblijf in België te worden gemachtigd, ter staving van hun identiteit, enkel een kopie van een Schengenvisum dat werd afgegeven aan eerste verzoekende partij, een kopie van een bladzijde uit een paspoort op naam van tweede verzoekende partij en kopieën van de geboorteakte en van de Belgische verblijfstitel van hun zoon voegden. Verwerende partij oordeelde dat deze stukken niet toelaten de actuele nationaliteit van verzoekende partijen vast te stellen.

De Raad stelt vast dat de kopie van het Schengenvisum, dat geldig was van 10 september 2008 tot 4 oktober 2008, geen enkele vermelding inzake de nationaliteit van eerste verzoekende partij bevat en dat verzoekende partijen ook niet toelichten op welke wijze uit dit stuk de nationaliteit van eerste verzoekende partij zou kunnen worden afgeleid. Er blijkt derhalve niet dat verwerende partij dit stuk “*verkeerd*” heeft geapprecieerd.

De bewering van verzoekende partijen dat zij “*hun geboorteakte[n]*” bij hun aanvraag om machtiging tot verblijf voegden mist daarnaast feitelijke grondslag. Verzoekende partijen brachten slechts een kopie aan van de geboorteakte van hun zoon met Franse vertaling. Bovendien moet worden geduid dat deze geboorteakte dateert van 1975 en derhalve van voor het ontstaan van een onafhankelijke Armeense Staat, zodat de Raad ook niet kan inzien hoe uit dit document onbetwistbaar zou kunnen worden afgeleid dat verzoekende partijen de Armeense nationaliteit hebben en dat de appreciatie van dit stuk door verwerende partij incorrect zou zijn. Verzoekende partijen lichten dit ook niet nader toe.

Verzoekende partijen gaan ook voorbij aan het feit dat zij geenszins hun paspoorten bij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd voegden – uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt trouwens dat zij bij de behandeling van hun asielaanvraag verklaarden niet over deze paspoorten te beschikken aangezien deze hen werden afgenomen door de persoon die hen naar België bracht –, doch slechts een kopie van een bladzijde uit het paspoort van tweede verzoekende partij aanbrachten. Uit deze kopie blijkt dat tweede verzoekende partij beschikt(e) over een paspoort dat werd afgeleverd op 5 februari 1997 en dat geldig was tot 5 februari 2007 en kan niet worden afgeleid dat de geldigheidsduur van het paspoort verlengd werd. Verwerende partij kon derhalve oordelen dat de actuele nationaliteit van tweede verzoekende partij niet op een onbetwistbare wijze kon worden vastgesteld aan de hand van het door haar aangebrachte stuk. De nationaliteit is immers geen vaststaand gegeven dat niet onderhevig kan zijn aan veranderingen in de loop van het leven van een persoon, zowel om reden dat nieuwe Staten kunnen ontstaan of Staten kunnen ophouden te bestaan als om reden dat een persoon zijn nationaliteit kan verliezen of een andere nationaliteit kan verwerven. Gelet op het feit dat uit de door verzoekende partijen neergelegde kopie van een bladzijde uit het paspoort van tweede verzoekende partij niet bleek dat haar paspoort nog geldig was – waarbij tevens moet worden opgemerkt dat het een paspoort betreft dat reeds is afgeleverd in 1997 en er geen duidelijkheid bestaat omtrent de verschillende verblijfplaatsen van tweede verzoekende partij sindsdien – is het niet kennelijk onredelijk om te stellen dat dit stuk niet meer toelaat de huidige nationaliteit van tweede verzoekende partij vast te stellen.

Verzoekende partijen erkennen dat een nationaliteit kan verloren worden, maar stellen dat dit niet vaak voorkomt en de nationaliteit in beginsel een zekere “*duurzaamheid*” heeft. Zij tonen hiermee evenwel niet aan dat de stelling van verwerende partij dat er geen duidelijkheid bestaat omtrent de huidige nationaliteit van verzoekende partijen, terwijl dit toch “*van essentieel belang [is] in het kader van de aanvragen op basis van artikel 9ter, aangezien bij de beoordeling dient te worden onderzocht of de medische aandoening behandelbaar is in hun land van herkomst*” kennelijk onredelijk is. De Raad wijst er daarenboven op dat in artikel 9ter, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt gesteld dat het aan een vreemdeling die, op medische gronden, tot een verblijf wenst te worden gemachtigd toekomt om zijn identiteit – dus met inbegrip van zijn nationaliteit – aan de hand van een identiteitsdocument of een bewijselement aan te tonen. Er blijkt derhalve niet dat verweerder dient uit te gaan van vermoedens of veronderstellingen. Verzoekende partijen kunnen dan ook niet gevolgd worden waar zij lijken te willen aangeven dat verwerende partij dient uit te gaan van het feit dat zij een recht hebben op de Armeense nationaliteit en bijgevolg niet kan eisen dat zij dit aantonen door middel van een stuk (instrumentum). Hun bewering dat er in het administratief dossier van verwerende partij geen elementen aanwezig zijn die toelaten te veronderstellen dat zij niet of niet langer de Armeense nationaliteit zouden hebben – waarbij zij voorbijgaan aan het feit dat verwerende partij duidde dat slechts een kopie van een deel van een paspoort waarvan de geldigheidsduur reeds vijf is verstreken werd aangebracht – doet aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk.

Met betrekking tot de door verzoekende partijen aangevoerde rechtspraak kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoekende partijen niet aantonen dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het arrest waaruit zij citeren vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak. Verzoekende partijen kunnen daarnaast hoe dan ook niet dienstig verwijzen naar een arrest van de Raad met “*nr. 78.260 van 30 november 2011*”, aangezien, zoals verwerende partij terecht opwerpt, er geen arrest met dergelijke referentie bestaat.

De verwijzing naar de memorie van toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (I) (*Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 771/001, 145*) laat evenmin toe om te besluiten dat verwerende partij de aangebrachte overtuigingsstukken verkeerd zou hebben beoordeeld. Los van het feit dat een vermelding in een memorie van toelichting geen afbreuk kan doen aan een uitdrukkelijke wetsbepaling moet immers worden benadrukt dat het feit dat in deze memorie wordt verwezen naar *“een oud nationaal paspoort”* als zijnde een stuk dat *“bijvoorbeeld”* kan worden aangewend om het bewijs te leveren van de in artikel 9ter, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bedoelde cumulatieve voorwaarden niet impliceert dat verwerende partij niet zou kunnen vaststellen dat de door verzoekende partijen aangebrachte kopie van een bladzijde uit een paspoort niet toelaat met zekerheid één van in voormelde wetsbepaling voorziene identiteitsgegevens – en meer specifiek de huidige nationaliteit van verzoekende partijen – vast te stellen. Nergens wordt in de voormelde memorie van toelichting namelijk vermeld dat de daar opgesomde attesten op zich steeds automatisch dienen te worden beschouwd als stukken die het bewijs leveren van de nationaliteit van een persoon. In casu moet trouwens worden benadrukt dat verweerder niet zozeer heeft verwezen naar het feit dat het een kopie van een bladzijde uit een oud – want vijftien jaar geleden uitgereikt – paspoort betreft, doch wel naar het feit dat de geldigheidsduur van het paspoort ondertussen reeds vijf jaar verstreken is. Aangezien van een vreemdeling van wie de asielaanvraag werd afgewezen, die in België verblijft en die voorhoudt een Armeens staatsburger te zijn kan verwacht worden dat hij, indien hij effectief zijn nationaliteit heeft behouden, de geldigheidsduur van zijn paspoort laat verlengen is het standpunt van verwerende partij niet kennelijk onredelijk.

Waar verzoekende partijen nog verwijzen naar een arrest van de Raad van State moet worden gesteld dat in dit arrest wordt bevestigd dat het tot de discretionaire beslissingsbevoegdheid van verwerende partij behoort om te bepalen of een vervallen paspoort het bewijs kan vormen van de nationaliteit van een persoon en dat zij bij ernstige twijfel omtrent de nationaliteit van een persoon een bewijs van deze nationaliteit kan eisen. In voormeld arrest wordt nergens gesteld dat verwerende partij haar appreciatiebevoegdheid zou overschrijden door te oordelen dat een paspoort waarvan de geldigheidsduur is verstreken niet toelaat met zekerheid de nationaliteit van een persoon te achterhalen en dat verwerende partij geen gereede twijfel mag hebben omtrent de nationaliteit van een persoon indien deze persoon een kopie van een paspoort waarvan de geldigheidsduur verstreken is aanbrengt, te meer indien zoals in casu de geldigheidsduur van dit paspoort al verscheidene jaren verstreken blijkt te zijn.

Inzake de bewering van verzoekende partijen dat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk is bepaald dat de vreemdeling die vraagt om, in toepassing van deze bepaling tot een verblijf te worden gemachtigd, zijn *“actuele”* nationaliteit dient aan te tonen en dat verwerende partij een voorwaarde stelt die niet in de wet is voorzien, moet worden geduïd dat uit de integrale lectuur van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever het aantonen van een *“actuele”* nationaliteit vereist. Indien de nationaliteit die de vreemdeling heeft op het ogenblik dat hij verzoekt om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd niet vaststaat, kan verwerende partij immers niet voldoen aan de door de wetgever gestelde vereiste dat zij, bij het onderzoek ten gronde, *“de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in [het] land van herkomst”* door een ambtenaar-geneesheer dient te laten onderzoeken. Door uiteen te zetten dat zij beiden een standaard medisch getuigschrift aanbrachten en dat zij van mening zijn dat in deze getuigschriften duidelijk de aandoeningen waaraan zij lijden zijn weergegeven, alsmede de ernst van deze aandoeningen en de behandeling die vereist is, tonen zij evenmin aan dat verwerende partij onterecht concludeerde dat zij niet het bewijs leverden van één van de constitutieve elementen van hun identiteit. Het feit dat verzoekende partijen eventueel zouden voldoen aan de andere vormvoorschriften die gesteld worden in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat zij niet dienen te voldoen aan de in § 2 van dit artikel gestelde vereisten.

Het is voorts niet betwist dat de kopie van de verblijfskaart van de zoon van verzoekende partijen niet dienstig kan worden aangebracht en op geen enkele wijze hun identiteit, met inbegrip van hun nationaliteit, kan aantonen.

Verzoekende partijen geven te kennen de door hen aangebrachte stukken anders te beoordelen dan verwerende partij, doch tonen met hun uiteenzetting niet aan dat verwerende partij de bestreden beslissing heeft genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover zij beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.3.3. Verzoekende partijen maken met hun beschouwingen ook niet aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM geschonden werd. Deze verdragsbepaling voorziet immers niet dat wanneer een vreemdeling zou aantonen dat hij een medisch probleem heeft dat dient te worden behandeld hem geen verblijfs-machtiging kan worden geweigerd. Meer zelfs, uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat artikel 3 van het EVRM een vreemdeling zelfs niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet wordt aangetoond, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk).

Het enige middel is ongegrond.

Verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK